

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUÍ

REDACCIO Y ADMINISTRACIO

PALMA: P. A. Maura, 18.

INCA: C. de la Murta, 5.

SONARÀ CADA DIJOUS SI TÉ BUF A SES GANYES

PAGAMENT A LA BESTRETA

Un Trimestre, UNA Pesseta

Un número solt, CINQ cts.

QUÈ VAL...?

Com un qui entra dins una casa sense donar-s'en compte, mos aficam avui, a un ram de que no estàvem gaire enterats, però que hem hagut d'estudiar... si no mos voliem morir de fam.

Perque heu de pensar i creure, que'l senyor per qui faig feina, no me mantén, sino que me dona un sou o soldada, qui no es molt grossa.

Ademés, com no tenim figural, no podem engreixar porc, i a la nostra perxa, quant hi tenim mes hi ha un enfilall de botifarrons que passetjant, passetjant, anam a comprar a *can Blau*..

Tampoc tenim farina, ni blat per ferne, ni llegums, ni res. Cada dia hem de preparar la panera i anar a plassa i dur justet, justet, lo que necessitam.

Ell que si! Com la nostra art no es un ofici, sino que feim com un qui no fa res, perque omplim paper de números, hem de fer de senyors, i tenir criada i tot, i viure a un pis dins Ciutat. Bono! que quant arrib, dia primer, amb els trenta-cinc duros, a ca-meua, ja fa dos dies que no menjam més que pa... i ais, com el rei En Jaume, quant va esser a Bendinat.

Tot d'una, la meua muller, decanta tres duros per la criada (per que, això si, la pagam) i sis més per la renda de casa, tres per carbó i dos per llum. De manera que aquell dia se'n van catorze duros, i mos ne resten vintiun. Com no tenim porc, ni tastam seim, menjam molt d'oli. Un quartà mos dura uns deu dies, i val sis pessetes i mitja, o sien denou i mitja cada més: diguem quatre duros; i dels vintiun mos ne quedaràn desset.

De pa... ja vos ho podeu figurar; si hi hagués molt de companatge, rail però com que es la base de la nostra alimentació; menjam (tenim dos infants qui roegarien ferros de fogó, gràcies a Deu) un pá cada dia, que mos costa una pesseta i deu cèntims, o sien trenta-tres pesetes. Mos queden deu duros i dues pessetes.

Es per demés dir-vos que això no podem menjar carn, ni ous, ni verdura. Fèim pancuit els vespres .. o pa i *callemus*; i per dinar un poc d'arroç so-

fregit, o cuinat amb poc llegum i molt de brou...

Com podeu suposar, ni fum, ni bec, ni anam an el teatre, i fins i tot hem agut d'arribar a suprimir el cafè.

Devegades me venen mals pensaments; però, tenc un escrivent a les meves ordes, qui no més guanya vint duros... i al veurer-lo tan aconortat jo també m'aconort. I dic: «Qui ha fet avui farà demà» Ja ho veurem!

Però, crei-me, lo que costa el menjar... no ho pot pagar aquest.

EL SEMBRADOR

Qui molt abraça poc estreny

—O mare, la mia mare!

Quant seré gran jo voldré

un jove qui molt m'estimi,

un jove qui'm vulgui bé.

—O filla meua estimada!

Deu te dó lo que has mesté.

—Vull que tenga gran presència

i monti cavall brinós,

sia gran de intel·ligència

i cór per estimar-nos.

—O filla, la meua filla!

Lo que tu vols que's d'hermós.

—Vull que tenga riques terres,

grans possessions, i a més

cotxos, autos i galeres

i'l sarró ple de doblés.

—O filla de mes entranyes!

Lo que tu vols, qui ho tengués!

—Quant vendrà'l temps, mare mia,

vull que'm duga a viatjà:

córrer París jo voldria,

tot' Espanya, munt i plà.

—Jo tenc por filleta meua,

sia massa demanar.

—I en venir la primavera

en que'l sol brilla més fi,

jo vull esser la primera

que'ls vestits fassi lluí.

—Jo t'escolt tot'estorada

jo no sé que't tenc a dir!

—Vull palau per ma morada,

qui entre tots sia el primer,

amb l'escala encatificada
i un escut de caveller.

Sabs que tem jo, filla meua,
no venga lo que has mester!

—Vull la cambra perfumada

i rics tapiços penjats;

la servitut ben mudada;

cambrers, catxers i criats.

—Com jo te sent, filla meua,

veig que tens pocs mal-de-caps.

—Per ser feliç, jo voldria

riques jóies i brillants.

Això si que ho sentiria:

que venguessin molts d'infants.

—Sabs que tenc por, filla meua,

no't quedis per vestir sants!

Passà il·lusió tan bella.

O destí fatal!

Sabeu qui se casà amb ella?

Qui? doncs un senyor... municipal.

PRIUS

VORA EL BRASER DE CA'N GIL

—...Però, l'amo Antoni: me voleu dir que es això que passa amb ses verdures? Ell vos fereu d'or els pagesos amb aquests preus.

—I ara començam, Bernat.—Que no veis que amb aquesta guerra pasada els doblers no tenén valor, Sa qüestió es panxa.

—Si; però, estimat, això ja es massa; no porem viure. Els ous, a deu reals dotzena, una col cinc reals, una pera una pesseta, ses patates com si fossen fresses; amb una paraula, l'amo, que haurem de menjar garroves.

I en fengueres, Mestre Bernat, també pu-jen que es un gust.

—Però ses autoritats, que fan? digué en Sangonera.

—I que han de fer ni que poren fer; homo! Qui en té que los són, i res pus.

—No saps que dins una cançó que cantam noltros per la pagesia?

—Que diu l'amo Antoni?

—Ido, diu...

Desdixat de conradó

Que no conra les voreres;

El blat li resta porgueres

I la farina segó.

—Tià, dassa beure. (L'amo Antoni beu i ja li ha estret).

—(Mestre Bernat, dirigint-se an en Sangonera) Ja posaràs aquesta ploma, an es capell d'aquest pagés...!

...[Vaja un escàndol en es Congrés!—Un que diu: «Vostè es un indigne!» Vostè es un grosser...! L'altre qui contesta: I vostè es un *bandido*...!

—Així sa fa administració i s'arregla Espanya. Sabs que es de blau es fester.

—Escoltau, mestre Bernat! I que deu voler dir *bandido* en mallorquí?

—Homo, jo crec que *bandido* deu esser, un lladre de camins.

—Així mateix es gros això, que a un homo li diguen publicament lladre.

—Si que hu es; però si haguessin parlat en mallorquí, s'hauria pogut defensar millor aquell an-e qui li digueren lladre...

—Comesara? que havia de fer, mestre Bernat...?

—Idò mira. Una vegada un solleric va robar un covo de taronges a un veinat seu. Es robat va prometre qui li diria lladre publicament.—Sortien un diumenge de missa de mig dia, i quant varen esser a sa plassa; davant tothom, començà es robat a cridar an es robador: Lladre!... lladre!... lladre...! La gent mirava aquells dos homos a veure si se pegarien.

—I que và fer aquell que li deien lladre?.

—Idò, encarant-se amb el seu veinat que tant escainava «lladre!...» li diu: Lladra tu...! que jo no som cap cà.

—Bona! mestre Bernat, bona...! Tota la rotlada feu la rialla.

—Ara sa Diputació pareix que va deveres, mestre Bernat.

—Que passa, Vicens?

—I que ha de passar. Que han votat pagar cinc mil pessetes, per una obra que farà un capellà i que se diu: diccionari català.

—Casi, casi no hu puc creure, que sa Diputació pagui tantes de pessetes per un diccionari català.—Si fos mallorquí, menorquí o ervicenc, se comprèn; però català!...

—Vicens tu deus haver lletgit malament!

—Vos dic que deia català, i ben català.

—Idò, fill meu: jo creïa que sa Diputació no volia sabre res; ni des català, ni dels catalans; emperó ja veurem en gelat a on s'ajaurà. Hi ha trenques d'oferir a donar!

—També diuen que s'ha encarregat a un altre senyor, que no es capellà, que escriga s'història de Mallorca.

—I qui es aquest, Vicens?

—Un senyor que pens que li diuen Alomar.

—Ah! si; ja el conec. Es un homo molt sabut. Però, Vicens, si es aquest Alomar que jo em pens; no creu en Deu ni en santa Maria; i a sa Diputació tots són catòlics, apostòlics romans. Això n'hi pren com si jo fes fer un capell a un sabater. Tampoc

no sé que sia historiador. No sé com sortirà aquesta història.

—Idò, mirau, mestre Bernat: sa Diputació amb això encén una candela an el diccionari; qui serà St. Miquel i un altra an el dimoni que pot ésser s'història.

—Ell, en tens qualcuna de bona. Vicentó!

—Ses verdures pujen; ses patates per augment; tot puja, mestre Bernat. Jo no sé a on arribarem.

—Res; no vos queixeu, que ara començam.

—Bon remil... si trobau que no es salat demanar una pesseta d'una col-flori, digau que arribaràn a demanar-ne un duro:

—Escolta Biel; si tu no tenguessis més que una col-flori per menjar, i tenguessis molta de fam, que la daries tú per un duro...?

—Si no tengués altra cosa per poder menjar amb aquell duro, no la daria. Primer es sa meva panxa que sa d'altri.

—Idò homo. Res, res; lo que te vaig dir s'altre dia des cà. Ses puces el s'acabaràn.

Diuen que En Verga se'n va a un punt que hi havia guerra, i se n'hi du el Bellver carregat de caixons de figues seques, fruites i sabates.

—Saps que va de viu aquest tort. No té cap dubte que si un caixó aquí li està en dos duros, allà en treurà deu o dotze. Hi ha que aprofitar sa fam, Biel. Això es lo que jo te deia: abans de menjar-se un amb sos altres, menjaràn figues seques an es preu que vulgui en Verga... i en tengessin!

—¡Això son negocis, mestre Bernat!

—Ni mes ni manco. Tot aquest temps que'ls exèrcits han sembrada llavor de bales de plom, ara los ha resultat que aquesta sembradura no farà figues seques.

—Ni verdes!—Va dir l'amo Antoni, fent una rialla.

UN CONRADOR.

DOLSURES DOMESTIQUES

Ja sé jo que les interioritats de família no interessan gaire als lletgidors de «L'ignorància»; però com crec que de lo que jo diga n'estàn ferits més d'un parell gosaré amollar la aixeta per si puc fer caridat a qualcú.

Jo som un homo casat. Això no té res que veure i es una cosa ben natural arribant a certa edat. I que se posi aquesta ploma an el capell En Pep de na Santema qui a cop de bombo i platets va anunciar que era casat, com si fos una cosa exclusiva per ell. Ja ho es ben orgullós aquest subjecte.

Idò bé; jo som casat i estíam ben molt a la meva costella. Es una santa dòna. (Consti que no dic una dòna santa) Me tracta de lo millor. Tot son afalagadures. Tot melosies. Mai per mai he hagut d'estar per rès. Tot

està sempre apunt. Ja veis que no tenc cap motiu de queixa.

¡¡Ai!! Deixau-me sospirar fonament. En tenc necessitat, o sino podria esser que m'ofegàs.

No vos cregueu que tenga cap patiment físic, quant me veig obligat an aquestes necessitats de gemegar; si d'acàs patesc de qualque cosa, es d'una mica d'això que en diuen *neurastènia*, i encara fa senyor això per més que jo tenga molt poques pessetes.

¡¡Ai!! Tornau-me deixar sospirar i perdonaui si vos enfat; pero ¡¡¡ai, ai!!!—ara es en doble— si no patesc de cap mal físic, en tenc un d'endemoniàt: tenc una *sogritis crònica incurable*. Compatiu-me si voleu, que bé ho meresc.

Idò si, lletgidors amics meus. Jo tenc *sogra* i aquesta paraula s'hauria d'escriure amb lletres tres vegades més grosses, per fer veure la ràbia amb que l'escric i la pronuncii.

I noltros quina culpa en tenim? direu; no t'haguesses casat; i si te volies casar haguesses cercada l'afloa que fos orfa. Teniu tota la raó.

¡¡Ai, ai, ai!!!—Ara ja son tres.—Però es el cas que quant me vaig posar a festejar en sèrio, tenia tota la seguretat humana de que no hauria de dur dol d'ella, perque estava d'allò més acabada. Havia passat un tífus d'aquells més rabiosos i'ls metges asseguraren que no podia durar molt de temps, perque havia quedada danyada de no sé que. I jo confiat de la ciència mèdica no vaig tenir inconvenient, en atropellar els acontèiments perque Na Joanaina (la meva muller nom així) no arribàs a veurer-se en la desgracia de trobar-se tota sola d'un dia a l'altre, ja que no eren més que elles dues.

Però; malait sia la sang de tres rates! (perdonau el reneç) que'l desgraciat vaig esser jo. Encara no erem casats, com aquell qui diu, quant aquella mala fera va haver perdut tot el seu mal i començà a engreixar i cobrar colors i a l'instànt va esser pitjor que un toro Miura (això ho dic de sentir-ho a dir; perque jo no n'he vist cap mai ni de prop ni de lluny.)

Encara erem novíis (no sé com se mida aquest temps) i ja havíem provat de mostrar-mos les dents, i un vespre, sopant, no sé que degué ésser que me clavà una d'aquelles ullades seves que me fé aturar el bocí. I a la nit vaig tenir un cólic.

La meva Joanaineta tot-d'una que siguié de dia va fer córrer la criada (també tenim criada qualque temporada) a avisar el metge, i aquest bon senyor tot-d'una que pogué se plantà a la capselera del l'it, on jo romania més atupat que si m'haguessen donada calça d'arena. Si hagués cregut en supersticions, hauria dit qu'allò era mal bocí que m'havia donat aquella... no, la vull anomenar, perque ara ja estic cremat, i pot ser que fes un poc llarc.

Quant el metge se despedia que donava les instruccions a la meva tortoreta, presentà de cop en sec—sols per fer nosa—i el

metge perdent el cap de fil de lo que deia, tant sols de veure-la, l'escometé d'aquesta manera: «Ola, dofia Aínés!» (me pareix que si la del Tenorio fos estada com aquesta, a l'hora d'ara se seria perduda per a sempre més la casta dels troneres i caps-buits).—I llavors afegí dirigint-se a mí: «Vosté està d'enhorabona, don Cristofol (a mi me diuen Cristofol des d'abans de batejar-me). I això, vaig dir jo?—Perque si jo m'hagués cregut tal cosa, li ben assegur que li hauria recomenat que se casàs molt més prest; no la veu an aquesta senyora que pareix que ven salut per tot on passa?»

Una forta convulsió passà per tot el meu còs, i sense donar-m'en compte, vaig estar amb el cap devall el coixí i el tapament fortament estret amb les mans. Amb ràbia que vos assegur que treia foc pels ulls, anava a dir la meua, quant una mirada d'aquella víbora enverinada me fé romandre mut, i un alenar atropellat i feixuc va ser presa de mi, i el doctor m'agafà instantaneament el pols, creguent-se ben segur que era víctima de baticor.

Es possible, hi ha dret, de que un homo de carrera, encara que sia metge, tiri una blasfemia d'aquesta casta, per la qual no hi pot haver penitència quant s'en confessin.

Ah, lletgidors, amics meus! Deu n'alliber a tota criatura d'aquesta pesta. Més val esser insultat pel carrer, que no haver d'aguantar una sogra. Si a un l'insulten pel carrer sempre trobarà una criatura caritativa que prendrà les messions per ell, i el defensarà encara que sia un desgraciat.

Però en aquests esplais de família, quant un homo cerca amb qui vessar la seva verinada, en comptes de trobar costat i remeis, lo que troba es una d'aquelles contestes: Fort, no te fossès casat fins que la sogra hagués passat pel camí de Son Trillo!

I que ho som de desgraciat! I que ho es de feixuga aquesta càrrega!

Ves si no val molt més anar amb motocicleta i investir i caure de panxa dins una cuneta sortir-ne cego de fanc, i fins i tot rompre-se una cama, encara que fossen les dues, i els dos braços, i les espalles i les costelles i... ¡¡el cap!!

Ah, i que hi torna de bèstia un homo qui ha d'aguantar la sogra! ¡Ah, Pep de Na Santema, i que ho saps de poc perque estàs posat en el món! Aquest ignorant que tant nos entretén, pot-ser que tenga la dona un poc repelenca, però quant se casà, ni tant sols havia coneguda la sogra. Ara comprenc que anunciàs el seu casament a cop de bombo i platets, perque una sort com la de tenir dona i no conèixer la sogra, es com que tenir un garrover que fassa unces d'or.

Les resultes d'aquell còlic varen esser bastant llargues i feixugues, i encara no estava bo de tot, quant tenguerem un'alta esquera que tornà atropellar la meua existència i la posà de bell nou en perill.

Però, no trobau que ho deixem per un altre dia? Ala, idò, fins un'altra setmana.

SENET.

Glosari

El temps es estat rúfol. El vent de tramontana ha bufat fort. Convidava a seure vora el foc, i meditar o contar rondalles.

Ara fa cent anys que va néixer en Quadrado. A ciutat tracten d'organisar festes en honor seu.

¡Que no sien com les fires que feien anys enrera! I du camí de fer-se una cosa per l'estil; perque som a febrer i encara tot son veuetes de l'altre món.

Ha volat part damunt noltros un aucell de ferro. Que es d'admirable l'enginy de l'homo! A quins nobles combats podria concórrer! Però la gent se sent atreta a les coses petites! Que n'hi ha de feina a fer en el món!

Hem vist un poble on la seva producció natural hi aboca una rierada de doblers. I hem vistes dues coses, conseqüències d'aqueix estat: satisfacció i amor. Satisfacció del treball fet i de no haver fúits de la terra amatent i agraida i amor vers la mateixa. Les mans dures dels homes, plenes de calls i amb venes amples, ¡com l'acaricien!

Hem meditat sobre la diferència de vida d'un pagés i un artesà de ciutat. Noltros estimariem mil vegades més esser pagesos. ¿Arribarà la gent a compendre la bellesa i la tranquilidat de la vida en el camp? Deu ho fassi qui pot.

Quina suavitat té la montanya a l'hivern! Hi som estat en dies de pluja. Darrera el vel de l'aigua caient, se veia la taca esfincada del mont, llavors més alt, la cuculla amagada dins els niguls, i el peu guaitant sota les boires pasturadores.

El camp en aquest temps, es ple de vida. Per tot arreu brolla l'aigua. El sol, ençà i enllà, no pot estar sense quaitar-hi una mica, i esqueixant la nuvolada, vé a reposar sobre la terra ramullada. Els ulls qui ho veuen tot se'n alegren!

La casa rectoral es gran. Sembla un palau de cavallers. Un palau antic. A l'entrada hi ha voltes baixes. Les sales són grans. Els balcons guaiten alegrement dins la vall riquíssima. Hi fa un bon estar confortable.

—Tot això que's veu era de la rectoria. Aquelles voltes d'allà baix, eren els graners. Els deumes pujaven molt. El rector tenia la categoria de comte, i era el pare dels pobres. Avui tot es pobre: el rector també. No ha vida. Tot es tranquil, tot dorm... Devall devall, no sé que hi sent...

El rector mirava al lluny. Per un caminó d'aquell poblet de montanya, passa una jove amb capell de senyora i calces colades... Era una jornalera.

—Hi sent això, va afegir tristement el rec-

tor—El luxe que es vengut i m'ha robats els parroquians!...

Quina veritat més anguniosa es la que un homo considera com a base de l'armonia entre la gent:

—Sols el perill uneix!

EL SOLITARI.

Esquits i espíres

Que de les coses de que es preocupen més tots els pobles civilisats es dels medis de comunicació. Mirau com comensen a poçar correu en aereoplà, desde Alger a Marsella, i volen posar-ne desde Madrit a Barcelona. Lletgirem, no fa massa, que lo mateix faràn desde Amèrica a França o Inglaterra. Entre aquests dos estats, ja fa temps que ho tenen en projecte, i no fantsols es fa tot això per servir la correspondència, sinó que també estudien la manera de dur-hi passatgers.

La qüestió es anar anvant, no perdre el temps, sempre *progresant* com diria un amic nostre.

A la nostra terra també hi es el *progrés*, encara que algún mal intencionat, digui que anam enrera com les cranques.

Ja que parlam de comunicacions, mirau: si necessitau entendre-vos amb algún del continent per coses de comerç, o sia a Barcelona o a qualsevol de las *islas hermanas* hi teniu família, i per aprofitar el correu diari que l'Estat subvenciona i no existeix, voleu felegrafiar enviant a cercar algún de la família o alguna cosa de que teniu fratura, com aquí també tenim *progrés*... els telegrams no serveixen per res, i rebràn la noticia pot esser dos o tres dias més tard de lo que pertoca!

A totes les Ciutats no ja de les més importants d'Europa, sinó a qualsevol poble d'un parell de mil d'habitants, tenen servei de telefons més o manco ben montats. A Mallorca, gràcies a un senyor molt intel·ligent i voluntariós varen conseguir que en tenguessim entre alguns pobles de l'illa.

A Ciutat *capital de provincia* amb 70 mil ànimes, hi tenim uns suburbis a on hi viu la gent treballadora, la gent pobre. Si necessitaven el metje o els era precis comunicar-se amb qualqu molt depressa, porien anar a tocar el telèfon que l'ajuntament pagava.

Dins breu temps ja porien tenir contesta i el metge ja poria haver arribat. Ara amb motiu del *progrés*, els nostros reitgidors, han tretes les subvencions dels telefons d'aquests suburbis a on hi viu la gent pobre i treballadora, ¡Sabeu quina càrrega més feixuga devia esser p'el presupost pagar un parell de centes de pessetes en benefici del poble.

Si es tractàs de fer algún regalo de mils de pessetes a un arquitecte municipal amb

motiu d'un pla de reforma interior que ha quedat arxivat, o també si fos cosa de fer empleats nous per contentar algú cacic polític, llavors, no mirarien tan prim.

Una altra mostra de que a Mallorca vivim en front a la civilització. La distància més llarga que pot haver-hi de cap a cap de l'illa o de Ciutat a qualsevol poble, no passa de 80 Kilòmetres. Idè necessitariem, camuniant-vos per correu el mateix temps que per comunicar-vos amb Barcelona.

En Voleu una prova? Avui dijous desde Manacor, Felanitx o d'allà on vulgueu, escriviu una carta a Ciutat. La rebran el divendres dematí tocades les dotze, o més tard; que ja no teniu temps de contestar o complir les comandes que vos fassin. Fins el dissapte a vespre no podeu rebre contesta d'una cosa que vos comanen en dijous; tres dies! ¡Llavors mos queixarem del progrés!

Sempre hi ha que fer en aquesta secció! Com que hi ha tant de fanc per tot arreu, sobre tot dins Ciutat, un homo no pot sortir sens esquitar, o esser esquitat. Sobre tot els vespres, mig a les fosques no es possible caminar deu passes que no envieu esquits per tot arreu. Veam quin dia serà aquell que no podrem esquitar maldement vulguem!

La grippe, es tan comodona i se troba tan bé entre noltros, que no vol seguir el seu camí. De tot d'una creiem que un hosterian molest, no faria més que escometrermos, sucarmos i anar-s'en contenta del tribut, però, sembla que no. Mos deu trobar de pasta dolça—això es de menjar tantes d'ensaimadas—i diu aquí som. Menos mal si no mos digués res!

I menos mal si es ver, el refrà qui diu que «gat escaldat d'aigua freda tem» perque escaldats, si que hi esfàm. Lo que no sé es si mos sabrem abrigar, abans de ploure. No convendria fer una netetja desinfectant cada setmana?

Dues notes animadores.

Diven que ha de venir un senyor a ensenyar-mos a cultivar herbes medicinals. Això que fos ver i que els nostros pagesos ho entenguessin!

Diuen també que tornaran fer molt d'arroc per Muro.

També n'estariem ben contents, per que en menjariem més... a veure si tornariem amb el cap ben gros.

Un senyor qui escriu sobre la dona diu que es trist l'avenir que li espera al desgraciat qui no se casa! Deu esser fadrí. O si es casat, ho diu per donar-mos gat per llebre. Perque... no deu sabre que es lo sufrir doncs, infants criades i...! sogre!

A Granada en son passades de grosses. Però... com diuen que no hi ha mal que no vengui per bé, suposam que aviat allà esfarà com un cel. Sia com sia, i llamentant

les desgràcies, es ben necessari que'l poble se desperti. I sembla que ja comença a fer estiraments.

No mos volem posar amb la *Justicia* perque mos fa por; però també hi seriem anats noltros a les manifestacions, que feren els de la Soletat. Per que no podem concebre un crim més horrible. Maltractar fins a matà un infantó que no té més culpa que anar malalís. Els testimonis, i el fiscal, ho feren de lo millor.

I no es que noltros vulguem mal als desgraciats acusats. No. Però, tampoc no volem que la gent no escaramenti. I aqueix crim es tan horrorós!

Sembla que s'es declarada guerra a mort, entra'l batle de Ciutat i els cocovers. No creim que *la sangre llegue al rio*, Ni ho voldriem. Lo que voldriem es poder menjar ous, i peix i de tot. I ho veim ben negre.

D. Jaume, el dels carlistes (o jaumistes,) ha dit unes coses que no han agradat gaire an els qui'l seguien. Està escrit amb una *claretat* que sembla un *ignorant*..! Noltros que pensàvem que la gent de lo alto no deia les coses tan clares! Se coneix que aqueix senyor es un *democrata*. Lo que trobam es que tot això ho podria haver dit més prest. Perque ara, pareix que fa la bona an els qui han guanyat. ¡Lo que val arribar d'hora!

An els teatres encara fumen.

La gent encara no camina per la banda que li toca.

An el tren hi ha serpentes.

En els carrers, fanc. Som de Mallorca.

CANÇONS MALLORQUINES

Garrideta feis-vos monja
i deixau anar el món;
que'l món es com la taronja
que sucant, sucant, se fon.

A la montanya hi ha neu
i l'oratje qui la toca,
an el costat de l'atlotia
hi fa un està de Deu.

Les fulles de olivera
totes miren cap al cel;
sempre tenc el dolç anhel
de pode'arribar a'ser teva.

Altri la m'ha devertida
i jo, veinat, no me'n mòc;
escuses de cercar foc
venc a veure-te polida.

—Vos veniu de la murtera
i gens de murta m'heu duita;
—La murta es amor qui's fuita
i jo la tenc verdadera.

UNA ESPIGOLERA

TRENCA-CLOSQUES

TARGETA

AMPARO QUIJADA RODES

Compondre amb les lletres d'aquesta targeta el nom d'un celebrat escriptor.

ROMBE

```

      *
    * * *
  * * * *
    * * *
      *
  
```

Canviar les estrelles per lletres de modo que tant verticalment com horitzontalment se pugui llegir:

- 1.ª retxa: Una consonant.
- 2.ª retxa: Nom d'un riu.
- 3.ª retxa: Nom d'homo.
- 4.ª retxa: Corrent d'aigo.
- 5.ª retxa: Consonant.

ENDEVINAIA

Dues síl·labes sols té
i son notes musicals
bon ignorant pensa-hi bé
i el nom d'un ball trobaràs.

Els tres germans.

GEROGLIFIC

K DA C 1918 1919

A Cincogema

X. Cera.

(Solucions an es número qui ve, si som vius).

Solucions an el número passat:

- A la xarada: *Soldat*.
Al sincategorema: *Sant-a - Pons-a*.
A la cavilació: *Marimón i Mas*.
Al enigma-sincràtic: *Barcelona*.
A la fuga de lletres:

*M'has tirat per injuria
que jo meng el pa comprat,
els cavallers de Ciutat
l'e-hi mengem de cada dia.*

AEI!

Hem feta una segona edició del primer número de L'IGNORANCIA. Els nostros abonats que no'l tenen i el volen per completar la col·lecció, lo poden demenar i el servir rem de bon gust.

Tip. Durán.—Inca.